स वसुस् त्वं समुत्पन्नः सहस्रानीक, भूपतेः
शतानीकस्य तनयो भूषणं शशिनः कुले । 28
सा अप्य् अप्सरा अयोध्यायां कृतवर्मनृपात्मजा
जाता मृगावती नाम, सा ते भार्या भविष्यति । 29
इतीन्द्रवाक्यपवनैर् उद्धूतो हृदि भूपतेः
सस्नेहे तस्य कटिति प्राज्ज्वलन् मदनानलः । 30
इतः संमान्य शक्रेण प्रेषितस् तद्रथेन सः
सह मातलिना राज्ञा प्रतस्थे स्वां पुरीं प्रति । 31
गच्छन्तं च अप्सराः प्रीत्या तम् उवाच तिलोत्तमा,
राजन् वक्ष्यामि ते किंचित्, प्रतीक्षस्व मनाग् इति । 32
तद् अश्रुत्व एव हि ययौ स तां ध्यायन् मृगावतीं;
ततः सा लज्जिता कोपात् तं शशाप तिलोत्तमा । 33
यया हृतमना राजन् न शृणोषि वचो मम,
तस्याश् चतुर्दश समा वियोगस् ते भविष्यति । 34
मातलिस् तच् च शुश्राव, स च राज्ञा प्रियोत्सुकः
ययौ रथेन कौशाम्बीम्, अयोध्यां मनसा पुनः । 35
ततो योगन्धरादिभ्यो मन्त्रिभ्यो वासवाच् छ्रुतं
मृगावतीगतं सर्वं शशंस उत्सुकया धिया । 36
याचितुं तां च कन्यां स तत्पितुः कृतवर्मणः
अयोध्यां प्राहिणोद् दूतं कालक्षेपासहो नृपः । 37

Digitized by Google